

РЕШЕНИЕ

№ 150

гр. Ловеч, 25.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ, II СЪСТАВ, в публично заседание на осми юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: МИЛЕНА ВЪЛЧЕВА
Членове: ИВАНИЧКА
            КОНСТАНТИНОВА
            ЗОРНИЦА АНГЕЛОВА

при участието на секретаря ЦВЕТОМИРА БАЕВА
като разгледа докладваното от ИВАНИЧКА КОНСТАНТИНОВА Въззивно гражданско дело № 20224300500224 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид:

Производство с правно основание чл.258 и сл. от ГПК.

С решение № 10 от 28.01.2022 година, постановено по гр.дело № 125 по описа за 2021 година, Троянският районен съд е отхвърлил, като неоснователен и недоказан, иска по чл.422, ал.1 във вр. чл.415, ал.1, т.2 от ГПК за съществуване на вземания на „АМИГО ЛИЗИНГ“ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: ***, законен представител ИВ. ЕМ. П. -изпълнителен директор срещу Я.Х.С., ЕГН *****, с постоянен и настоящ адрес: гр. ***, ***, за които е издадена заповед за изпълнение по ч.гр.д. № 787/2020г. по описа на Троянски районен съд, за сумата 3 779.00 лв., представляваща сбор от падежирали и непогасени лизингови вноски по Договор за финансов лизинг № 12001902/00001 от 06.03.2019 г., дължими за периода 01.04.2020 г. до 01.09.2020 г.; сумата 10.25 лв. - обезщетение за забава на лизингови вноски с падеж 01.01.2020г. и 01.02.2020г.; сумата 3000.00 лв., представляваща неустойка за прекратяване на договора по вина на лизингополучателя, начислена еднократно към датата на прекратяване на договора на основание чл. 16.2.1 от ОУ; сумата 240.00 лв., представляваща разходи за връчване на уведомително писмо; неизплатени суми за застраховки на лизинговия автомобил, както следва: 103.43 лв. - вноски № 1 за застраховка „ГО“ и 90.45 лв.-

вноска № 2 по същата застраховка и сумата 2 251.27 лв., представляваща дължимо ДДС, начислено върху дължимите да датата на прекратяване на договора суми.

Подадена е *въззивна жалба* от „АМИГО ЛИЗИНГ“ ЕАД, чрез пълномощника му – юрисконсулт Е.С., който обжалва решението като неправилно **в частта**, с която е отхвърлен иска по чл.422 ГПК срещу Я.С. за сумите: 3000,00 лева *неустойка* по т.16.2.1 от Общите условия, 2251,27 лева- *дължим ДДС*, съгласно т.12 от договора за финансов лизинг и 240,00 лева *разходи* за връчване на уведомително писмо.

Според въззивника, в обстоятелствата част на решението има съществени противоречия в изводите на съда, както и при оценката на събраните по делото доказателства и тяхното отнасяне към релевантните за спора факти и обстоятелства. Изтъква, че след сключване на договора лизинговият актив е върнат на дружеството-лизингодател на 21.01.2021 г. с приемно-предавателен протокол и на същата дата на лизингополучателя лично е връчено уведомително писмо, в което е посочен размерът на задълженията и срокът за тяхното плащане. Твърди, че съдът не е установил хронологично кое от двете събития е настъпило първо във времето и че тази последователност е изключително важна. Първо е предаден автомобилът от С. и съставен приемно-предавателния протокол, а след това е станало връчването на уведомителното писмо. Тъй като в уведомлението е посочен размерът на просрочените, ликвидни и изискуеми задължения към 10.01.2020г., то към 21.01.2020г. е било налице неизпълнение на задълженията по договора по смисъла на т.15.1. буква „в“ от Общите условия.

Въззивникът не е съгласен с приетото от съда, че договорът за финансов лизинг е бил предсрочно прекратен на 21.01.2020г., без да е посочено по чия инициатива е настъпило прекратяването. Твърди, че прекъсването на облигационната връзка е станало по искане на „АМИГО ЛИЗИНГ“ ЕАД, който на основание т. 16.2.1 е развалил договора поради неизпълнение от лизингополучателя на условията по т. 15.1. б. "б", "в", "г", "д", "е", "ж", "з" и „й“, т. 15.1.1. и т. 15.1.2., както и в хипотезите по т. 16.1., б. „б“, „в“ и „г“. Затова поддържа, че лизингополучателят дължи неустойка с обезщетителен характер в размер на 15 % процента от доставната цена по Договора в срок до 5 работни дни от получаване на счетоводен документ и/или уведомление за това от страна на лизингодателя.

Във връзка с вземането за сумата от 240,00лв. за връчване на уведомително писмо по делото е представена фактура и договор с фирмата-изпълнител. Фактурата е издадена след направено плащане от страна на АМИГО ЛИЗИНГ ЕАД. За пълнота представя и моли да се приемете платежно нареждане за плащане по фактура №48/20.05.2020г., като в т.7 от същата е посочен процесният договор за лизинг. Сумата от 240.00лв. е префактурирана на г-н С. с фактура №1200002512/21.05.2020г., приложена по делото. Затова счита, че вземането е доказано по основание и размер.

Въззивникът не е съгласен и с извода на съда, че АМИГО ЛИЗИНГ ЕАД не е дилър на стоки втора употреба. Развива доводи, че придобиването на употребявани автомобили и предоставянето им на финансов лизинг, което се извършва по занятие и е основен предмет на дейност на едно търговско дружество, го прави именно дилър на стоки втора употреба.

Позовава се на т. 12 от договора за лизинг, според която при неговото разваляне лизингополучателят е длъжен да заплати на лизингодателя размера на данък добавена стойност върху платените от лизингополучателя до датата на прекратяване на договора суми, в случай че договорът за финансов лизинг бъде прекратен или развален по инициатива на която и да е от страните преди изтичане на срока му. И тъй като в случая договорът е развален преди изтичане на неговия срок, ответникът С. дължи заплащане на дължимия ДДС върху платените до датата на разваляне - 21.01.2020г. суми. При това положение данъчната основа за изчисляване на ДДС е в размер на 9006.84лв. (всички заплатени суми до 21.01.2020г.), а дължимият данък възлиза на 1801.37лв. Затова, според въззивника, РС е следвало да уважи иска за тази сума, а за разликата до пълния размер 2251.27лв. - да го отхвърли.

Моли, на основание чл.269 и чл.271, ал.1 от ГПК да бъде отменено частично обжалваното решение, като неправилно и вместо това се признае за установено, че Я.Х.С., дължи на АМИГО ЛИЗИНГ ЕАД следните суми: 3000.00лв.- неустойка по т.16.2.1. от Общите условия; 2251.27лв. - ДДС съгласно т.12 от Договора за финансов лизинг и 240.00лв. - разходи за връчване на уведомително писмо, за които суми е издадена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК по ч.гр.д. №787/2020г. по описа на РС-Троян. Претендира и за разноски по делото.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК е подаден отговор на въззивната жалба от адвокат В.Г. от АК Ловеч, в който са изложени съображения за нейната неоснователност.

След като проследява облигационните отношения между страните по повод договора, пълномощникът на въззиваемия изтъква, че връщането на автомобила на лизингодателя на 21.01.2020 г., обективизирано в съставения Протокол за приемане и предаване на превозно средство, съставлява конклюдентно действие, с което предсрочно е прекратен лизинговия договор по взаимно съгласие на страните, което не е забранено от закона. Страната не е съгласна с твърдението на жалбоподателя, че на 21.01.2020 г. на Я.Х.С. е било връчено уведомление, с което договорът е бил прекратен предсрочно по инициатива на „АМИГО ЛИЗИНГ“ ЕАД, поради неплащане от лизингополучателя. Твърди, че по делото не се установява съществуване на задължения към 10.01.2020 или 21.01.2020, даващи основание на лизингодателя да прекрати едностранно договора, както и каквото и да е писмено волеизявление до лизингополучателя за едностранното му прекратяване, поради виновно неизпълнение на задълженията от страна на лизингополучателя. Формира извод, че на 21.01.2020 г. лизинговия договор е прекратен по взаимно съгласие на страните.

Относно сумата от 240.00 лева - такса за връчване на уведомително писмо, съгласно Тарифата, счита същата за недължима, тъй като по делото няма доказателства, че тази сума е платена от „Амиго Лизинг“ ЕАД на доставчика на услугата „Глобъл Груп София“ ООД, въпреки представената фактура с № 48/20.05.2020 г. В нея са посочени два лизингови договора и е неясно по отношение на кой от тях е извършено съдействие от третото лице „Глобъл Груп София“ ООД при връчване на уведомително писмо. Извършване на разходите не се установява и от проведената съдебно-счетоводна експертиза, предмет на чието

изследване е бил само размерът на процесните претенции.

На следващо място взиманият счита за недължима и сумата от 3 000 лева неустойка, претендирана от ищеца на основание т. 16.2.1. от Общите условия приложими към договора за лизинг. Посочва, че разпоредбата е приложима за различни нарушения на общите условия (т. 15.1. б. „б“, „в“, „г“, „д“, „е“, „ж“, „з“, и „й“, т. 15.1.1. и т. 15.1.2., както и в случаите по т. 16.1., б. „б“, „в“ и „г“), но в случая не е посочено конкретно за кое от тях се търси неустойка от ответника. Като цитира т. 16.1. б. „а“ от Общите условия, че действието на Договора може да бъде прекратено предсрочно по взаимно съгласие на страните, изтъква, че прекратяването по взаимно съгласие не е сред предвидените в т. 16.2.1. от Общите условия основания за претендиране на неустойка с обезщетителен характер в размер на 15 % от доставната цена по договора.

Акцентираща, че страните са сключили договор за финансов лизинг № 12001902/00001 от 06.03.2019г. в писмена форма и предвид разпоредбата на чл. 87 ЗЗД ищецът не е представил каквито и да било доказателства, че е отправил покана до длъжника за изпълнение с предупреждение за разваляне на договора, както и че липсват доказателства, че договорът е прекратен на някои от основанията предвидени в т. 16.1. б. „б“, „в“ и „г“ от Общите условия.

Пълномощникът излага и доводи във връзка с приложената фактура 1200002000/18.02.2020. в размер на 696.00 лв. за прибиране на актива, стойността на която е заплатена от Я.С. на „Амиго лизинг“ ЕАД, и предполага, че има вероятност на 21.01.2020 г. лизингополучателят да е бил лишен от правото си да ползва предоставената му вещ, без преди това договорът да е бил съответно и надлежно развален по предвидения в чл. 87 от ЗЗД ред, за което безспорни доказателства по делото няма.

Според въззиваемия, жалбата е неоснователна и по отношение на сумата в размер на 2551.27 лв. за дължимо ДДС върху платените от лизингополучателя до датата на прекратяване на договора суми. Основното възражение е, че „АМИГО ЛИЗИНГ“ ЕАД не е доказало по делото, че е придобило лизинговата вещ от данъчно незадължено лице, даващо му основание да приложи специалния ред на облагане на маржа на цената по глава 17 от ЗДДС. А ако облагането следва да бъде по общия ред на ЗДДС, то ДДС е включен в платените от Я.С. суми.

Моли да бъде потвърдено решението на Троянския районен съд.

В *съдебно заседание* въззивникът не се явява и не се представлява - в писмена молба поддържа жалбата си, а въззиваемият се представлява от адвокат В.Г. от АК -Ловеч, който изразява становище за законосъобразност на постановения съдебен акт.

Въззивното производство е *допустимо*, тъй като срокът по чл.259, ал.1 от ГПК за обжалване на решението е спазен.

Решението на Троянския районен съд е *валидно*, тъй като не страда от пороци, водещи до неговата нищожност и е *допустимо*, поради което спорът следва да бъде разгледан по същество, като на основание чл.269 ГПК въззивният съд е ограничен от

посоченото в жалбата.

Ищецът „АМИГО ЛИЗИНГ“ ЕАД е предявил срещу ответника Я.Х.С. иск за съществуване на вземане в размер на сумата 10 252.80 лева и законна лихва, представляващи неизпълнени задължения по Договор за финансов лизинг № 12001902/00001 от 06.03.2019 г., за което е издадена заповед за изпълнение по чл.410 ГПК по ч.гр.дело № 787/2020 г. на РС Троян.

Ответникът, чрез назначения особен представител, е оспорил исковите претенции по основание и по размер. Позовал се е на неравноправни клаузи в договора и нарушение на закона и на добрите нрави.

От събраните по делото писмени доказателства, от преценката на становището на страните, в съответствие със задължението си по чл.235 от ГПК, въззивният съд приема за установено следното от *фактическа и правна страна*:

На 06.03.2019 година в гр.Плевен страните са подписали Договор за финансов лизинг № 12001902/00001 , по силата на който лизингодателят-ищец се задължил да придобие и предостави за ползване на лизингополучателя- ответник лизингово имущество- лек автомобил „LAND ROVER RANGE ROVER" с № *****, с рег. № *****. В договора е посочено, че доставната цена на МПС е 20 000 лева, а общата дължима от лизингополучателя сума е 28 599.01 лева. В договора са уговорени условията на финансовия лизинг и е приложен погасителен план, както и приложимите общи условия. Според плана общият размер на лизинговите вноски с включена премия по Каско е 32 059,88 лева, а само на лизинговите вноски- 28 121,06 лева. Лизинговият срок е 60 месеца.Първоначалната вноска е 4000 лева, която е платена от ответника, а стойността на финансиране е 16 000 лева при ГПР 29.877%. Лизингодателят е изпълнил задължението за предоставяне на лизингополучателя на индивидуализираната вещ, което се установява от подписания между страните на 07.03.2019 г. в гр.Плевен приемо-предавателен протокол.

На 21.01.2020 година страните са подписали протокол за приемане и предаване на превозно средство, от който се установява, че в гр.Троян ответникът е върнал на ищеца лизинговото превозно средство.

Според ищеца, договорът е бил прекратен от него на осн. т.16.1.б."б" от ОУ във вр. т.15.4 б."а", поради преустановено плащане от страна на лизингополучателя на месечните вноски.Във връзка с това ищецът е подал пред Троянския районен съд заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 ГПК и в производството по ч.гр.дело № 787/2020 година по описа на съда е издадена Заповед № 260022 от 02.10.2020 година за изпълнение на парично задължение общо за сумата 10 252,80 лева, представляваща неизпълнено задължение по договор за финансов лизинг, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 30.09.2020 г. до окончателното изплащане, както и сумата 205,06 лева разноски по делото и 50,00 лева- юрисконсултско възнаграждение.

Поради това, че длъжникът не е намерен на адреса, а се счита уведомен съгласно фикцията на чл.47, ал.5 ГПК, съдът е дал на заявителя указания, на основание чл.415, ал.1,

т.2 ГПК да предяви иск относно вземането си в едномесечен срок от получаване на съобщението.

Ищецът твърди в исковата си молба, че ответникът му дължи следните суми:

3 779,00 лв., представляваща сбор от падежирали и непогасени лизингови вноски по договора за периода 01.04.2020 г. до 01.09.2020 г.; 10,25 лв. - обезщетение за забава на лизингови вноски с падеж 01.01.2020г. и 01.02.2020г.; 3000,00 лв.- неустойка за прекратяване на договора по вина на лизингополучателя, начислена еднократно към датата на прекратяване на договора на основание чл. 16.2.1 от ОУ; 240,00 лв.- разходи за връчване на уведомително писмо; както и неизплатени суми за застраховки на лизинговия автомобил, както следва: 103,43 лв. - вноска № 1 за застраховка „ГО" и 90,45 лв.- вноска № 2 по същата застраховка. Ищецът претендира ДДС върху посочените суми в общ размер 2 251,27 лв.

Като съобрази, че решението на Троянския районен съд не е обжалвано и е влязло в сила в частта за сумата 3983,13 лева общо, въззивният състав приема, че предмет на въззивното обжалване е претенцията *с правно основание чл.422 от ГПК във вр. с чл.415,ал.1 ГПК* - за съществуване на вземането, предмет на ч.гр.дело № 787/2020 година на Троянския районен съд, за което е издадена заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК за сумите: 3000,00лв.- неустойка по т.16.2.1. от Общите условия; 2251,27лв. - ДДС съгласно т.12 от Договора за финансов лизинг и 240,00лв. - разходи за връчване на уведомително писмо или общо за 5491,27 лева.С допълнителна молба въззивникът е уточнил, че претендира заплащане на ДДС в размер на 1801,37 лева.

Правният интерес на ищеца от предявяване на иска се установява от доказателствата, приложени към ч.гр.дело № 787/2020 година на Троянския районен съд, от които е видно, че е налице хипотезата на чл.415,ал.1,т.2 ГПК- заповедта за изпълнение е връчена на длъжника при условията на чл.47, ал.5 ГПК.Искът е предявен в едномесечния срок по чл.415 ал.1 от ГПК, поради което *е допустим*.

Съдът приема, че между страните са възникнали облигационни отношения по силата на договор за финансов лизинг, а поради качеството потребител ,което има лизингополучателя, приложение следва да намерят и разпоредбите на ЗПК и ЗЗП.

В чл.342, ал.2 ТЗ е дефинирано, че с договора за финансов лизинг лизингодателят се задължава да придобие вещ при условия, определени от лизингополучателя, и да му я предостави за ползване срещу възнаграждение.В ал.3 е регламентирано, че лизингополучателят може да придобие вещта по време на договора или след изтичане на срока му.

В случая между страните са спорни фактите относно преустановяване действието на договора за финансов лизинг.Според ищеца договорът е прекратен едностранно от него поради виновно неплащане на лизинговите вноски от ответника, а процесуалният представител на ответника поддържа, че договорът е прекратен по взаимно съгласие на страните, изразено чрез подписването на приемо-предавателен протокол на 21.01.2020 и връщане на лизинговия автомобил.

В чл.12 от договора за финансов лизинг е посочено, че редът за *прекратяването* му е съгласно приложимите Общи условия. В Раздел XVI на ОУ са уредени условията за прекратяване действието на договора и последиците. Предвидено е, че договорът може да бъде прекратен предсрочно по взаимно съгласие на страните, при изтичане на срока, за

който е сключен и изпълнение от страните на всички договорни задължения, при разваляне в случаите и по реда, предвиден в ОУ и в действащото законодателство, ако спрямо лизингополучателя бъде открито прозводство по ликвидация или несъстоятелност и в други случаи, допустими от действащото законодателство, ОУ и от договора. В раздел XV на ОУ са уредени отделните хипотези, при които е налице неизпълнение на договора от лизингополучателя и които са основание за прекратяване или разваляне на договора.

В исковата молба ищецът излага, че *е развалил* договора поради грубо неизпълнение от лизингополучателя, без да дава допълнителен срок за изпълнение *на основание т.16.1, б. (б) от ОУ във връзка с т.15.4,б.(а) от същите*. Видно е от приложените Общи условия, че в чл.16.1 е уредено *прекратяване* на договора, а не неговото разваляне, а в т.15.4,б.(а) са конкретизирани случаите, при които договорът може да бъде развален едностранно от лизингодателя с писмено предизвестие до лизингополучателя, без да му дава допълнителен срок за изпълнение и да изиска от лизингополучателя връщане на фактическото държане на имуществото в срок от три календарни дни от датата на разваляне на договора. В случая ищецът се позовава на уведомление, което твърди, че е връчил на Я.Х.С. на 21.01.2020 г. след подписване на приемо-предавателния протокол. С този документ лизингодателят уведомява лизингополучателя, че има задължения към 10.01.2021 г. по договор за лизинг № 12001902/00001 от 06.03.2019 г. и № 12001902/00001 от 29.03.2019 г., поради което го кани да плати в срок от 7 дни, считано от датата на получаване на уведомлението, както и че при неплащане „АМИГО ЛИЗИНГ“ ЕОД *има право* да прекрати договорните отношения по реда на чл.16.3 във вр. с т.15.1,б.(в) от ОУ (т.е. да развали договора поради неплащане на изискуеми лизингови вноски). Видно е, че по своето съдържание това е покана за изпълнение, но не и уведомление за прекратяване /разваляне на договора. В представения протокол за приемане и предаване на превозно средство от 21.01.2020 г. не е отразено, че вещта се връща поради разваляне на договора, а и към тази дата срокът за изпълнение на задължението, даден с уведомлението, дори не е започнал да тече.

Ето защо съдът приема, че липсва изявление от страна на ищеца за прекратяване/ разваляне на договора поради виновно поведение на лизингополучателя, поради това приема становището на ответника, че договорът е прекратен по взаимно съгласие на страните. От заключението на съдебно-счетоводната експертиза се установява, че лизингодателят е формирал задължения на ответника за вноски общо в размер на 3 778.98 лева, като е включил вноските с падежи *след* прекратяване на договора (с падежи от 01.03.2020- до 01.09.2020 г.). Няма данни до 21.01.2020 година ответникът да е допуснал неплащане на вноски. Експертът е посочил, че последното плащане от ответника е извършено на 10.04.2020 г., като със сумата 38.18 лева е погасена частично вноската 12 от погасителния план и дължимият остатък по вноската е 522.98 лева. Видно е от погасителния план, че 12-та вноска е с падеж 01.03.2020 г., т.е. след прекратяване на договора. В Приложение 1 към заключението е отразено, че на 18.02.2020 г. е вписано в счетоводните книги, че е налице временно преустановяване ползването на актив по договор за финансов лизинг 12001902/00001. Не се доказва и твърдението във възвнатата жалба, че предаването на МПС не е станало доброволно, а посредством услугите на трето лице- „Глобъл груп София“ООД.

При този извод настоящият въззивен състав счита, че ответникът не дължи на лизингодателя неустойка по т.16.2.1, за разваляне на договора и която според ищеца има обезщетителен характер. Посочено е, че неустойката по тази разпоредба се дължи наред и независимо от други, предвидени в договора и в общите условия неустойки, обезщетения или заплащане на суми, дължими от страна на лизингополучателя, включително и след прекратяване на договора. В случая не е доказано и основаниято за търсене на тази неустойка, тъй като в текста на т.15.1, б.(б) до (й) ;т.15.1.2 и т.16.1,б. (б.) до (г) са изброени различни хипотези. Следва също да се отбележи, че в случаите на забавено изпълнение (забавено плащане на погасителна вноска, каквото твърди ищецът), неустойката покрива

мораторните вреди на изправната страна от закъснението, а такава е начислявана според някои от приложените сметки за дължими суми. Освен изложеното, следва да се съобрази и фактът, че изрично в договора е посочено, че лизингополучателят има качеството на потребител по смисъла на ЗПК, а в този случай и съгласно чл.33 от ЗПК при забава на потребителя кредиторът има право само на лихва върху неплатената в срок сума за времето на забава и обезщетението за забава не може да надвишава законната лихва.

Съдът намира за неоснователна и претенцията на лизингодателя да му бъде заплатена от лизингополучателя сумата от 240,00 лева, *представляваща такса за връчване на уведомително писмо.*

Във връзка с вземането за сумата от 240,00лв. за връчване на уведомително писмо по делото е представена фактура с № 48/20.05.2020 г. с доставчик „Глобъл Груп София“ ООД и получател „Амиго Лизинг“ ЕАД и договор с фирмата-изпълнител. Приложено е и платежно нареждане за плащане по фактурата, като в т.7 от същата е вписан процесният договор за лизинг. Сумата от 240,00лв. е префактурирана на отв. Я.С. с фактура №1200002512/21.05.2020г., приложена по делото. Издаването на платежните документи не дава основание на съда да приеме дължимостта на посочената сума, тъй като към датата на изготвянето им договорът за финансов лизинг е бил прекратен, автомобилът- върнат, като лизингополучателят няма задължения и изпращането на уведомлението за доброволно плащане на задължения, е лишено от основание. Правилно е отбелязано и от РС Троян, че във фактурата е вписано, че сумата представлява плащане и за съдействие при връчване на уведомително писмо до ответника и по друг договор, който не е предмет на настоящето дело.

По отношение сумата в размер на 1801,37 лева (заявена първоначално в размер на 2 551,27 лв.), представляваща начислено ДДС върху платените от лизингополучателя до датата на прекратяване на договора суми.

За да поиска присъждане на ДДС върху платените от лизингополучателя суми ищецът се позовава на чл.12 от договора за финансов лизинг, според който при прекратяване или разваляне на договора преди изтичане на срока, на каквото и да било основание, с изключение на случаите на предсрочно погасяване на главницата по договора, кражба или пълно погиване на имуществото, се приема че платената от лизингополучателя до датата на прекратяване цена (първоначална вноска и лизингови вноски) представлява платена наемна цена. И в тези случаи се задължава да заплати на лизингодателя размера на данък добавена стойност върху платените до датата на прекратяване на договора суми.

При продажба на автомобили втора употреба при условията на договор за лизинг, в който изрично е договорено прехвърляне на правото на собственост, дружеството (лизингодател) може да прилага *общия ред* за облагане с ДДС или *специалния ред* за облагане на маржа на цената, в случаите когато са изпълнени предвидените в закона условия. Този негов избор не подлежи на контрол в настоящето производство и е извън предмета на делото, както е посочил и въззивникът в жалбата.

Според чл.14.1 от договора режимът на облагане с ДДС е по чл.143 от ЗДДС. Разпоредбата регулира доставка на стоки втора употреба, произведения на изкуството,

колекционерски предмети и антики и е в Глава седемнадесета от ЗДДС- *специален ред на облагане на маржа на цената*.

Този ред за облагане се прилага за доставки, извършени от *дилър на стоки втора употреба*, доставени на същия на територията на страната или от територията на друга държава *от посочените в чл. 143, ал. 1, т. 1-4 от ЗДДС лица*. В този случай и съгласно чл. 148, ал. 1 от ЗДДС и чл. 89, ал. 1 от ППЗДДС, в издаваните фактури и известия към тях не се посочва данъчна основа и данък, а се вписва „*режим на облагане на маржа - стоки втора употреба*“. В настоящия случай в издадените от ищец фактури липсва подобно отбелязване, а е посочено, че основанието да не бъде начислен ДДС е чл.46,ал.1,т.1 от ЗДДС- т.е., че доставката на финансовата услуга е *освободена от ДДС*.

Наред с това, дори да се допусне дължимостта на ДДС върху платените суми ищецът не доказва по какъв начин е определил *данъчната основа*, съгласно чл.145 ЗДДС, поради което претенцията е и недоказана. Според съдебно-счетоводната експертиза общият размер на всички, извършени от ответника плащания са 12 756.33 лева (в Приложение 1 към експертизата е посочена сумата 12 760.46 лв.) и включват главници, лихви, плащания за застраховки, нотариални такси, такса за оценка на кредитоспособността и др. и върху тази сума е начислен ДДС, заявен с исковата молба (за което ищецът е издал и фактура от 30.09.2020 г.) на стойност 2551.27 лева. Във въззивната жалба се твърди, че ответникът е платил до датата на прекратяване на договора сумата 9006.37 лева (всички платени суми до 21.01.2020 г.), поради което дължимият данък възлиза на 1801.37 лева, но липсва методиката за формиране на данъчната основа и съответно начисляване на данъка. Не е спазена и разпоредбата на чл. 115, ал. 6 от ЗДДС, както правилно е посочил Троянският районен съд..

В настоящия случай не би могло да се допусне, че е налице *доставка на услуга по отдаване под наем*, тъй като не е изпълнено изискването сборът от дължимите по лизинговия договор вноски (без уговорената цена за упражняване на опцията) да е значително по-нисък от определената пазарна цена на стоките и в този смисъл е Решение СЕС по дело С-118/11 “Еон Асет Мениджмънт” ООД, т. 40).

Извън изложеното, не може да се приеме, че ответникът дължи ДДС върху платените от него суми, тъй като *в т.14 се съдържа изрична клауза, че всички стойности, посочени в договора са крайни, с включен ДДС, ако такъв е дължим*. Следователно липсва основание за начисляване на ДДС допълнително върху платеното от ответника.

Поради съвпадане на изводите решението на Троянския районен съд в обжалваната му част следва да бъде потвърдено. В останалата отхвърлителна част- решението е влязло в сила, поради необжалването му.

С оглед изхода на делото и на основание чл.78, ал.3 от ГПК, въззивникът следва да заплати на ответника разноски по делото в размер на 582 лева за платено адвокатско възнаграждение. При определянето му съдът съобразява като основателно възражението на страната за прекомерност на адвокатския хонорар по чл.78, ал.5 ГПК, поради липсата на

сложност на делото във въззивната инстанция.

Воден от гореизложените мотиви и на основание чл.272 от ГПК, Ловешкият окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 10 от 28.01.2022 година, постановено по гр.дело № 125 по описа за 2021 година на Троянския районен съд, **В ЧАСТТА**, с която, е отхвърлен предявения от „АМИГО ЛИЗИНГ“ ЕАД, ЕИК ***** срещу длъжника **Я.Х.С.**, ЕГН *****, с постоянен и настоящ адрес: гр. ***, ***, **иск по чл.422 от ГПК** за съществуване на вземане за: сумата 3000,00 лв., представляваща неустойка за прекратяване на договора по вина на лизингополучателя, начислена еднократно към датата на прекратяване на договора, на основание чл. 16.2.1 от ОУ; сумата 240,00 лв., представляваща разходи за връчване на уведомително писмо; сумата 2 251,27 лв. (поддържана за 1 801,37 лв.), представляваща дължимо ДДС, начислено върху платените до датата на прекратяване на договора суми, представляващи неизпълнено задължение по Договор за финансов лизинг № 12001902/00001 от 06.03.2019 г., за които е издадена заповед за изпълнение по ч.гр.д. № 787/2020г. по описа на Троянския районен съд.

ОСЪЖДА „ФИНАСИТИ“ ЕАД (с предишно наименование „АМИГО ЛИЗИНГ“ ЕАД), ЕИК *****, седалище и адрес на управление: ***, представлявано от ИВ. ЕМ. П. - изпълнителен директор, да заплати на **Я.Х.С.**, ЕГН *****, с постоянен и настоящ адрес: ***, ***, на основание чл.78, ал.3 и ал.5 ГПК, разноси по делото в размер на 582,00 (петстотин осемдесет и два) лева.

Решението не подлежи на касационно обжалване, на основание чл.280, ал.3 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____